

We liggen alweer een poosje afgemeerd in onze overwinterplek "Oosterhaven" in de stad Groningen. De reis vol uitdagingen is volbracht. Echter de beschrijving van het laatste stukje van onze Atlantische Oversteek van Oostende naar Groningen ontbreekt nog. Om deze lange tocht compleet te maken in onze afdeling reisverslagen, volgt nu het laatste deel van onze reis.

Van België naar Nederland

Ondanks de totale lock down in België hebben we ons 2 weken lang in Oostende prima vermaakt. De volgende etappe van Oostende naar IJmuiden moest een eitje zijn. We kwamen weer op bekend terrein ook al was het lang geleden. Langs platgetrapte paden zogezegd ..... of toch niet? De route is uitgezet in OpenCPN en Navionics op de tablet en de coördinaten ingevoerd in de GPS. De oude maar duidelijke papieren kaarten liggen binnen handbereik op kaartentafel. We verheugen ons op dit tochtje naar IJmuiden.

de

- we hebben diverse havens ten zuiden van IJmuiden overwogen om eerst aan te lopen maar de meesten daarvan lagen te ver naar binnen (Die afstand moest de volgende dag ook weer naar buiten gevaren worden). Gezien de korte weer-windows vonden we dat niet wenselijk.

Het geduldig wachten op een ruim weerwindow werd beloond en op 4 november om 10 uur in de ochtend konden we eindelijk de lijnen losgooien. Niemand die ons een handje hielp of uitzwaaide want de jachthaven was stil, geen bewoonde bootjes i.v.m. de lock down. Zelfs de havenmeester had een weekje verlof.

Met een zonnetje en een licht windje uit het oosten, bromden we op de motor tussen de havenhoofden door. Geen grote scheepvaart bij de haveningang en de koers naar IJmuiden kan direct opgepakt worden.

Het was een mooie herfstdag om op het water te zijn. Niet veel wind maar met mr. Perkins en het voorzeiltje liepen we prima en snel met het stroompje mee. Om op de juiste marifoon kanalen af te kunnen stemmen in de verschillende gebieden die we doorkruisten hadden we de (stok)oude papieren kaart naast de digitale aanwinst. We ontdekten nieuwe routes voor de beroepsvaart om de

gigantische windmolenparken te omzeilen en pasten onze route daarop aan. Urenlang werd de westelijke horizon in

beslag genomen door de windmolens. (plaatjes van internet).

We vragen ons af of deze windmolen parken over 100 jaar net zo'n toeristische trekpleister zal zijn als het huidige bijvoorbeeld Kinderdijk of gewoon onder water verdwenen is.

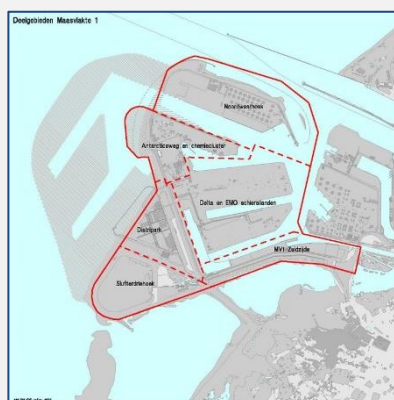
Van de Belgische kust konden we alleen op afstand genieten, omdat de koerslijn direct naar de oversteekplaats bij de Maasmond bij Rotterdam liep. Al snel kan ons Belgische groetvlaggetje omlaag zonder dat we daar nu een andere in hijsen. Voor het eerst in jaren geen groetvlag meer in het stuurboord want, dat is toch wat onwennig. We zijn nu binnen de Nederlandse territoriale wateren aangekomen.

Van onze ervaringen van vóór 2002 wisten we nog dat de geadviseerde oversteekplaats bij de Maasmond de ene keer razend druk is en een andere keer weinig scheepsbewegingen heeft. Uiteraard heeft dat alles te maken met hoog- en laagwatertijden op het moment dat je daar bent. Diep geladen schepen richting Maasvlakte, kunnen alleen rond hoogwater de Maas op- en afvaren.

In het donker passeerden we onze oude welbekende aanloop "Het Slijkgat" richting Stellendam. Na passage van het beboeide kanaal, hadden we toch wat moeite om in het donker de contouren van de Maasvlakte te herkennen. De lichten aan de wal waren oogverblindend en veel meer en uitgebreider dan we ons herinnerden. De digitale kaart van Navionics op ons tablet, stelde ons gerust want we zaten perfect op onze vooraf uitgezette koerslijn naar de boei waar we ons moesten melden.

Zoals gewoonlijk kwamen wij pas ergens rond middernacht in de buurt van die oversteekplaats. Van verre zagen we de lichten van een treintje binnenkomende- en uitvarende grote schepen. Oversteken zal lastig worden, vermoedden we.

Na ons aangemeld te hebben bij de het Control Centrum Maasmond (CCM) kregen we het fiat om door te varen. Ze konden ons prima volgen met de AIS en met de marifoon op het voorgeschreven kanaal konden we meeluisteren en eventuele aanwijzingen opvolgen. Af en toe hoorden we schepen aan Maasmond vragen of alles goed ging met dat "jachie", wij dus. Eén keer werden we opgeroepen door Maasmond voor uitleg. Een groot en snel varend zeeschip kwam naar buiten en volgens onze AIS zou die erg dicht langs ons varen. Maar zodra dat schip de havenpielen gepasseerd zou zijn, werd de koers naar het noorden verlegd. Wij mochten gewoon onze huidige koers handhaven. Toch fijn als je goed wordt geïnformeerd door het CCM ondanks dat je maar een "jachie" bent. Opnieuw blijkt dat de aanschaf van onze AIS, jaren geleden, een schot in de roos was. Wij zouden hem niet meer willen missen.

Note:

Toch hadden we wat vraagtekens bij de passage van de Maasmond want op onze papieren kaarten van 2001 zaten we veel verder naar buiten dan wij dat nu ervoeren aan de hand van de boeien en de afstand naar de wal. Het kwartje viel wat vertraagd want later beseften we pas dat de nieuwe Tweede Maasvlakte nog niet op onze papieren kaarten van 2001 stond. We werden opnieuw enthousiaster door het bezit van de digitale kaarten. Die steeds online bijgewerkt worden.

Op de tekening is het rood omcirkelde gebied de Eerste Maasvlakte en het grijze gebied links daarbuiten, de Tweede Maasvlakte.

Na passeren van de Maasmond konden we beiden om de beurt nog heerlijk een paar uur slapen. De nachtelijke uren waren wel koud maar gelukkig droog.

In het eerste ochtendgloren lopen we de ruime voorhaven van IJmuiden binnen. Geen scheepvaartverkeer en we kunnen zonder problemen door naar Sea Port Marina. Helemaal aan het eind (of begin) van een compleet lege steiger M, knopen we om even voor 6 uur op 5 november na 102Nm ons Zeezwaluwje vast naast een elektriciteitskast. Eenmaal de lijntjes vast en zeker, volgt de stekker in het stopcontact van die mooie kast. Maar .... dat leverde geen "prik" op! Shit want het was berekoud (5°C), zowel buiten als binnen! Na nog 2 andere kasten geprobeerd te hebben met hetzelfde resultaat, zijn we maar gestopt. Snel een ijzig koud drankje (Berenburg hadden we niet) in de kuip in volle zeilkleding om daarna als een haas ons bedje in te duiken om warm te worden. Dat lukte prima en we hebben nog een paar uur heerlijk geslapen.

IJmuiden en vrienden aan boord van de Zeezwaluw

Seaport Marina IJmuiden is onze eerste Nederlandse jachthaven in 18 jaar. Als we om 10 uur in een heel stille jachthaven wakker worden, is onze neus bijna bevroren, zo koud is het binnen geworden. De thermometer vertelt ons dat het buiten "maar" 8°C is, binnen niet veel meer, dus berekoud voor ons watjes. Snel de warme kleren aan en via de marifoon roepen we de havenmeester op. Gelukkig krijgen we direct antwoord. Na uitgelegd te hebben dat de 220V aansluiting op 3 kasten niet werkt beloven ze direct langs te komen. Binnen 15 minuten hebben we stroom, de hoofdzekering bleek eruit te liggen. Ons elektrisch kacheltje draait de volgende 2 uur op volle toeren om de kajuit weer op ons behaaglijkheidsniveau te krijgen. Ondertussen genieten wij van een gloeiend heet kopje koffie.

Als we wat later in de ochtend in het zonnetje in de kuip gaan zitten en om ons heen kijken is de lucht wat mistiek door de mist of heiligheid waar de haven in gevangen lijkt. Er zijn weinig boten nu in november en de vele lege boxen maken het verhaal compleet zoals je op de foto kunt zien.

Daarna even de benen strekken en naar het havenkantoor wandelen om de havenpenningen voor 2 nachtjes te betalen. Het is een flinke wandeling over een (opnieuw) flink onder gepoepte steiger. Om bij de ingang te komen moeten we de grootst denkbare afstand die er in de haven is afleggen. Hoe mik je het uit! We mogen wel dichterbij komen liggen van de vriendelijke dame in het kantoor maar we besluiten voor die 2 dagen gewoon Corona-proof te blijven liggen. Er blijkt gratis Wi-Fi te zijn die sneller werkt dan ons Franse simmetje, prima dus. Elektriciteit en water is bij de ligprijs in begrepen. Dat mag ook wel want de laagseizoen dagprijs is op een haar na €50,- voor ons scheepje!

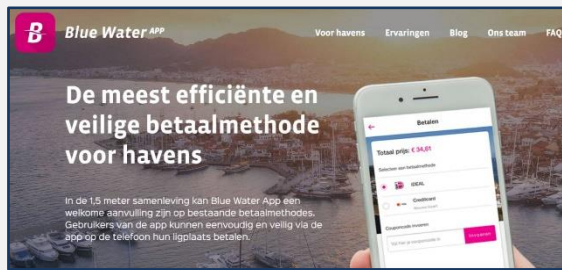
Snel worden onze vrienden Hans & Ati en Joyce & Bert ingelicht dat we eindelijk in IJmuiden zijn aangekomen en waar we liggen. De verdere dag besteden we aan het opruimen van de boot, luchten van zeilkleding etc. De Zeezwaluw moet natuurlijk wel inspectie gereed zijn nu voor het eerst sinds Horta oude vrienden ons bezoeken. In Oostende hebben we uitgebreid verse spullen ingeslagen zodat we nu niet naar de 3km verre supermarkt hoeven lopen. Op vrijdag komt Hans met zijn zoon op bezoek en neemt op ons verzoek heerlijk vers dessem bruinbrood mee.

Ook belangrijk is dat Hans de ANWB Almanak deel 2 bij zich heeft. Voor de sluis- en brugopeningstijden van Delfzijl naar Groningen is dat noodzakelijk.

Vrijdag rond 12 uur appt Hans dat hij met zijn zoon Robert bij de ingang is en we lopen ze tegemoet over de steiger. Helaas is "huggen en knuffelen" uit den boze wat ongemakkelijk aanvoelt als je elkaar 5 jaar niet hebt gezien. Maar het weerzien voelt direct vertrouwd, net of we elkaar een week daarvoor nog hadden gesproken. Gezellig babbelend wandelen we terug naar de Zeezwaluw. We gaan gezellig in het zonnetje in de kuip zitten, uiteraard met 1,5m afstand, voor een kopje koffie. De tas van Hans blijkt naast onze gevraagde items nog veel meer verrassingen te hebben. Een stapel lectuur en heerlijke drankjes die we in dank aanvaarden. Niet veel later zitten we aan de Irish Coffee zonder slagroom! Het is erg gezellig en de tijd vliegt. Ati was dit keer thuisgebleven maar komt de volgende keer mee laat ze per telefoon weten.

Aangezien we maar 2 nachtjes hadden betaald en nog 2 willen blijven, snel nog naar het havenkantoor gelopen om dat te doen. Helaas, in het weekend is niemand aanwezig. Op de elektriciteit kast staat een uitleg dat je ook via de [Blue Water App](#) het havengeld kan betalen. Dat hadden we nog nooit gedaan, dus we gaan wat nieuws uitproberen. De App gedownload en ja hoor volgens de uitleg hadden we even later voor nog 2 nachtjes betaald. Via de email kregen we de bevestiging dat we betaald hadden.

Toch wel makkelijk dit soort nieuwigheden.

Op zaterdag komen Joyce en Bert gezellig op bezoek want er moet wel geproost worden op onze aankomst in Nederland! (We realiseren dus onze eigen Gin en Tonic steiger net als jaren geleden in Stad aan't Haringvliet)! Ook dit keer gezellig in het zonnetje in de kuip zittend, praten we weer bij. De mooie amarillesbol die Joyce meebracht heeft al een flink stuk stengel en moet helemaal vanzelf rode of roze bloemen krijgen, zonder dat we haar water hoeven geven. De tijd zal leren of we goed voor haar gezorgd hebben. Het werden 3 roze, zo rond begin december.

Het is heerlijk om elkaar na 5 jaar in levende lijve te zien. Het toosten op onze behouden aankomst wordt gedaan met een kopje koffie, vergezeld van een speciaal glaasje van Peter Café Sport uit Horta. Het mooie glaasje is gevuld met echte Nederlandse Berenburg van de Weduwe Joustra die J & B als cadeau meebrachten. Geweldig! Ook het bezoek van Joyce en Bert vliegt weer voorbij.

Maar nu kunnen we in de nabije toekomst weer vaker met elkaar afspreken, zeker als de Corona perikelen tot het verleden behoren en vrij kunnen reizen weer mogelijk is.

Weer een hopje verder

Als we op zondagmorgen de weersverwachting binnenhalen, blijkt er vanaf maandag 9 november een mooi en ruim window aan te komen. We willen naar de marine jachthaven in Den Helder om even Ineke haar neef te bezoeken in hun nieuwe appartement en een "blauwe hap" eten in het marine restaurant boven het havenkantoor. Echter, de plannen veranderen weer eens. Als we zouden stoppen in Den Helder en 2 dagen blijven i.v.m. de geplande activiteiten, is het mooie weerwindow

voorbij op het moment dat we willen vertrekken. Het gaat opnieuw weer ontzettend poeieren langs de Nederlandse kust.

Als we in één keer naar Delfzijl zeilen hebben we alle tijd om met rustige wind daar te komen. Wel wordt het een nachtje doorzeilen in 5° Celsius met kans op een buitje, maar dat moet dan maar besluiten we. Het beloofde bezoek aan de familie wordt in overleg afgeblazen omdat ze begrijpen dat we door willen nu het kan. De watertank wordt nog even volgeladen en de boot vaarklaar gemaakt zodat we maandagmorgen op tijd uit IJmuiden kunnen vertrekken.

- *Binnendoor vanaf Lauwersoog via het Reitdiep naar Groningen willen we niet i.v.m. ondieptes (aan de hand van onze info). Als we het wel in de planning hadden, is dat nu niet meer mogelijk blijkt. Christa, de havenmeesteres van de Oosterhaven waar we naar op weg zijn, e-mailde dat 1 van de bruggen in de stad Groningen buiten gebruik is.*

Om 7 uur de volgende morgen liggen we bij de tanksteiger en toppen de dieseltank af. Het is een zelfautomat en betalen gaat met een creditcard. Om 8 uur hebben we de havenpieren achter ons gelaten en tuffen op de motor (zoals de laatste periode meestal) en de high aspect fok noordwaarts. Het wordt een mooie dag met een heldere hemel en een zonnetje. Het voelt veel warmer dan de 15° die de thermometer aangeeft en we genieten van de mooie herfstdag op zee. Onze voorbereide warme maaltijd smaakt prima zo in het zonnetje in de kuip.

Bekende duinenrijen schuiven voorbij terwijl ook de Hond's Bossche

Zeewering bij Petten

wordt herkend. Niet lang daarna varen we

met een mooie

snelheid het Schulpengat voorbij. Den Helder moet

wachten. De hele weg langs en boven Texel hebben

we gelukkig de harde stroom nog mee, dat schiet

lekker op! De vuurtorens van Texel en Terschelling

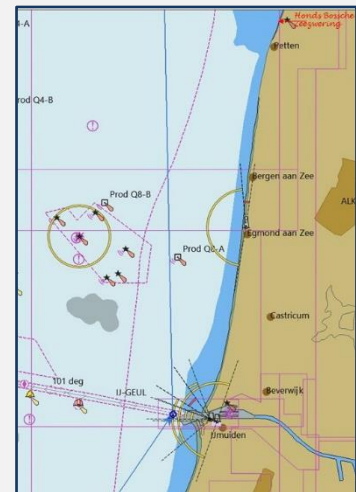
zien we nog bij daglicht maar alle volgende

herkennen we alleen door hun lichtkarakter (elke

vuurtoren knippert in een eigen frequentie).

Vuurtoren Texel, met dank aan internet

Ons wachtsysteem kan vroeg ingaan en we genieten van het om en om een uurtje in ons warme bedje. Buiten is het intussen slechts 6 graden. Boven Ameland keert de stroom en hebben we het tegen. Ook de wind draait meer richting oost-quadrand en we schieten niet zo hard meer op. Er zitten ontzettend veel vissers om ons heen maar die hebben AIS zodat we koers en snelheid goed kunnen zien. Af en toe wijzigen we even de koers om niet te dicht in de buurt te komen. Het lijkt of de vissersschepen met zijn allen pas na donker naar buiten komen want het wordt steeds drukker om ons heen.

Vuurtoren Ameland

Dat we niet zo snel gaan geeft niet erg want we willen bij voorkeur overdag op het juiste moment bij de aanloopton van de Eems aankomen om optimaal gebruik te maken van de strooming. Om 4 uur in de nacht als Ineke wakker wordt meldt Riens dat het potdicht zit van de mist. We zien nog geen 10m voor de boeg! Dat is stressen. We besluiten dat we beiden in de kuip blijven. Gelukkig hebben we Navionics digitale kaarten op het tablet in de kuip en kunnen precies zien waar we zitten. Op de AIS zien we waar de vissers zitten en wat hun koers is en dat is perfect in deze grijze soep.

Het was al koud maar nu is het nog kouder door de mist en alles druipt van de vochtigheid, wij inclusief. De wind staat nu met 10-14kn volledig tegen en het voorzeil wordt ingerold.

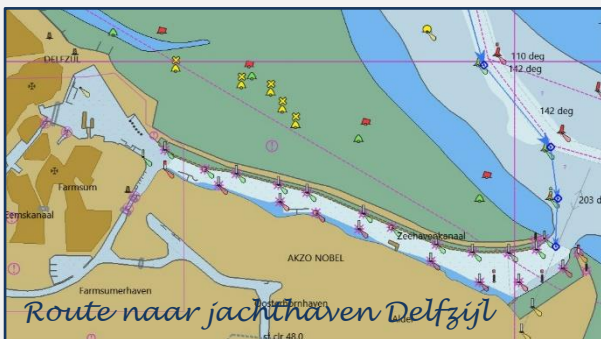
Door tegenstroom en windgolven stuiteren we dat het een lieve lust is en de motor moet zelfs wat harder om vooruit te komen. Beiden hopen we dat door toename van de wind en als het licht wordt en de zon opkomt (was voorspeld) de mist op zal trekken. Dit bleek ijdele hoop! De hele dag blijft de

dichte mist hardnekkig standhouden en we zien geen steek!

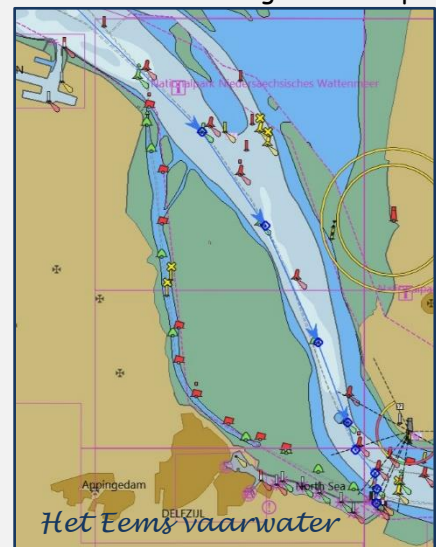
Onze route via de Eems hadden we helemaal tot in de haven van Delfzijl in de GPS gezet en ook op de digitale kaarten. Onze route had Riens net aan de buitenkant van de betonning gelegd dus we waren uit de weg van grote scheepvaart. Dat was maar goed ook want we zagen niets. Op de kaarten zagen we waar de vaarroute liep maar pas als de boeien op 10-25m afstand waren zagen we ze pas, heel even.

Inmiddels hadden we niet meer te klagen over de snelheid want geheel volgens plan was het opkomend water geworden dat in de goede richting kolkte bij het passeren van de boeien. Regelmatig moesten we van koers wijzigen omdat er 2 grote baggerschepen buiten de betonning aan het werk waren. Wat is de AIS dan een wonder van techniek. Zelfs de havenpiers van Delfzijl moesten we via de digitale kaart aanlopen want ook de pieren waren niet zichtbaar en de lichtenlijn die je naar binnenloodst

, was buiten werking.

Zelfs op het kanaal

richting sluizen en jachthaven zat het potdicht van de mist. Met een slakkengangetje kwamen we bij de ingang aan. Ook hier was de jachthaven op een paar schepen na leeg en hadden we een plek voor het uitzoeken.

Delfzijl ontdekken

We waren zo blij dat we er eindelijk waren want beiden waren we compleet uitgeput. We lagen ook dit keer vlak bij een elektriciteit kast, maar deze zat op slot.

Oké, dan even naar het havenkantoor lopen maar dat ging niet. Een deel van de steiger richting wal was afgezet met rood-wit lint omdat er planken ontbraken. Er bleef nix anders over dan te verkassen naar de andere kant van de afzetting. Binnen een halfuurtje lagen we weer vast. Op het moment dat we de wal op wilden gaan om de havenmeester te zoeken, stond hij al naast ons! Er bleek wel stroom bereikbaar te zijn ondanks het slot op de kast. We konden op een speciale manier de stekker in de gesloten kast stoppen om het stopcontact te bereiken vertelde de havenmester.

Prima, nu hadden we stroom en kon de kachel weer aan om de boel wat te drogen. Alles, ook binnen was klam en vochtig geworden. We betaalden 2 nachtjes vooruit bij de havenmeester (die korting gaf) op de steiger, wifi code noteren en we waren weer helemaal gelukkig. De rest van de faciliteiten was buitengebruik omdat het seizoen afgelopen was.

In barre weersomstandigheden omstandigheden waren we toch veilig in Delfzijl aangekomen. De volgende etappe via het Eemskanaal naar Groningen was niet meer afhankelijk van het weer. Dat voelde goed.

Die nacht hebben we als een blok geslapen! Goed uitgerust en klaar om Delfzijl te verkennen, bleek de wereld om ons heen nog net zo klein te zijn als de vorige dag. Dichte mist. Plan veranderd en hebben er een knus dagje "thuis" van gemaakt. Via een andere zeiler worden we op de hoogte gebracht dat de Driebondsbrug, de laatste brug in het Eemskanaal voor Groningen, mogelijk niet draait. We e-mailen havenmeesteres Christa of zij weet of en zo ja wanneer de brug gerepareerd is/wordt. 's Middags krijgen we een mailtje met aangepaste openingstijden voor de Driebondsbrug. Alleen op woensdag en zaterdag van 10-12 uur wordt de brug bediend. De eerste mogelijkheid voor ons om verder te gaan is op zaterdag 14 november. Niet getreurd want Delfzijl kennen we ook niet echt.

Verkennen en weer klussen

We genieten 3 dagen lang van Delfzijl als de mist toch nog optrekt. Het centrum van de stad ligt op 5 minuten lopen van de jachthaven. In het schilderachtige oude centrum blijken veel winkels te zitten die wel een bezoekje waard zijn. De Blokker (voor een dunschiller), de huismerken Lidl en AH en een radiozaak waar we echter geen E-reader kunnen scoren.

Maar de lekkerste winkel wordt het eerst bezocht, de afhaalcafetaria REX waar we doorgebakken frietjes mét en een kroket en frikandel halen. Wat hebben we gesmuld!

Nog even de navigatieverlichting controleren want we moeten zaterdag om 7 uur vertrekken en dan is het nog donker. Onderweg hebben we steeds ons 3-kleuren toplicht gebruikt terwijl we nu de navigatieverlichting nodig hebben. Blijkt het rode

licht niet te werken of aan de praat te krijgen. Ook het stoomlicht wil niet luisteren naar de baas, maar daar kunnen we voor 2 uurtjes wel een oplaadbare LED-lamp gebruiken.

Vervolgens zijn we de hele vrijdag bezig om het probleem op te lossen. Uiteindelijk moeten we een nieuwe elektriciteitskabel trekken van de contactdoos voorin onderdeks naar het rode licht. Dat kostte wat moeite maar uiteindelijk is het gelukt, we zijn zichtbaar.

De aller-allerlaatste mijlen naar Groningen

Om 7 uur is het vertrek uit een donkere jachthaven in lichte mist. 30 minuten later liggen we te wachten voor de zeesluis voor een schutting. Na oproepen mogen we snel doorvaren de sluis in.

Ja, das even geleden dat we "een sluisje deden". Het is de kleine sluis die 5m breed is waar we ingaan.

We zijn het enige schip en kunnen een boldertje verder dan gepland netjes afmeren. Niet veel later varen we het Eemskanaal op.

Het kanaal met aanliggende boerderij en hun bekende geuren roept lang vervlogen herinneringen op en als de mist even wat minder wordt spotten we zelfs een buizerd op een paaltje. Op zich een niet zo spectaculaire tocht maar wel genieten van de landelijke omgeving achter de kanaaldijk. In de mistige ochtend varen we door 6 bruggen die na oproepen gelijk bediend worden.

Om 5 minuten voor 10 zijn we bij de Driebondsbrug. Als we aan willen leggen aan het remmingswerk om ons te melden, krijgen we over de marifoon te horen dat we zo een opening krijgen. Ook deze brug draait vlot. Nu nog 2 stadsbruggen voor we bij de Oosterhaven zijn. Van Christa hadden we al doorgekregen wat onze ligplaats zou zijn, invaart B box 18.

Het mistige Eemskanaal

Omdat we met de boeg naar het oosten wilden liggen, moest de kont eerst in de box gedraaid worden.

Oosterhaven marina

De manoeuvreerruimte houdt niet over maar Riens parkeert de Zeezwaluw netjes in. Op de kant staat Carola (een Zeilende Wereldvrouw) al om onze lijntjes aan te nemen. Toch wel fijn zo'n ontvangst. Na een uurtje liggen we zoals we willen en kan de steker in het stopcontact. We liggen vast/stil voor minimaal 6 maanden. HEERLIJK, eindelijk zijn we er. De rommel binnen wat opruimen en we kunnen relaxen.

Stemmen en geroep buiten zorgt ervoor

dat we ons hoofd uit het luik steken en daar staan Inekes nicht Thally en haar man Joop. Ze komen ons welkom heten in "Stad" en een heerlijke "Grönninger kouke" afgeven. Geweldig!

Op de dag af 1 jaar geleden op 14 november 2019 zijn we in Curaçao gestart met onze Atlantische Overtocht van West naar Oost. Een langdurige tocht met uitdagingen door Corona en een vreemd jaar qua weersomstandigheden. Gelukkig hebben we het keurig volbracht en zijn nu na 18 jaar terug in Nederland en "thuis" in Groningen, de stad waar voor ons alles begon.

Riens en Ineke Elswijk ab SY Zeezwaluw